

[Jørgen Jørgensen.]

staar under Undervisningsministeriets Tilsyn eller ikke, naturligvis ikke sætte sig ud over Lovens Formaal og Grundlag.

Jeg vil derfor meget ønske, at Skoledirektionen vil tage Spørgsmaalet op til ny Overvejelse og søge at komme til et Resultat, der kan skaffe Ro om det vigtige Arbejde, der udføres ved denne Skole, som nu gennem den Diskussion, der har været, har haft vanskelige Kaar i de senere Tider. Og jeg vil henstille til Skoleinspektør Frøken Nordentoft, der ved mange Lejligheder har vist stor Interesse for og Forstaaelse af Folkeskolens Tarv, at forstaa, at her maa de personlige Hensyn vige for Hensynet til at tjene den Skole, hvis Interesser hun er sat til at varetage gennem den Stilling, hun beklæder.

Jeg vilde ønske, at denne Sag kunde ordnes, uden at andre Foranstaltninger skulde blive nødvendige. Jeg tror, at man maa gøre sig klart, at der ikke bliver Ro om dette Spørgsmaal med den Afgørelse, der er truffet nu, og i Sager af denne Karakter er det Hensynet til Skolen, til Børnene og det, Forældrene ønsker, Børnene skal opdrages til, der er det afgørende. Det kan ikke være Hensynet til en enkelt Person, der kan være det afgørende for den Afgørelse, der skal træffes i dette vigtige Spørgsmaal.

Aidt: I Anledning af den her behandlede Forespørgsel skal jeg ganske kort fremsætte nogle almindelige Synspunkter. Den danske Folkeskole bygger og skal vedblive bygge paa kristen Grund. Baade Folkeskolelovens Formaaalsparagraf og Undervisningsministerens Cirkulære af 21. Maj 1941 viser, som det er anført af ærede tidligere Ordførere og af den højtærede Undervisningsminister, at Skolen hviler paa Kristendommens Grund. Folkeskolen skal give en Undervisning i Kristendom, som i Virkeligheden er Kirkens Daabsundervisning. Hele Skolens Karakteropdragelse hviler paa den kristne Etik's Principper. Dette maa Folkeskolen i alle Forhold tage Hensyn til, i sit Arbejde, i sine Skoleplaner, i sin Styrelse. De samme Synspunkter maa gøre sig gældende ved Ansættelse af Skoleledere. Københavns Kommunes Skolevæsen danner i den Henseende ingen Undtagelse, men maa følge de Linier, som gælder det øvrige Land. Ved Ansættelse af Skoleledere maa man sørge for, at der ikke finder Ansættelser Sted, der kan virke som en Protest mod de Synspunkter for Folkeskolens Grundlag og Arbejde, jeg har peget paa. Det er en Kendsgerning, at man ved den Afgørelse, der er truffet i det her omhandlede Til-

fælde, med et mildt Udtryk ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til disse Grundregler.

Foruden dette principielle kan vel ogsaa fremhæves et praktisk Synspunkt, som man efter min Mening maa være tvunget til ogsaa at anlægge. Det er en kendt Sag, at ethvert heldigt Skolearbejde hviler paa et Samarbejde mellem Lærere og Forældre og ved Skoler med flere Lærere tillige i allerhøjeste Grad paa et godt Samarbejde mellem Lærerne indbyrdes. En af de første Betingelser for at faa den rette Skoleleder maa derfor være, at vedkommende er i Stand til at fremme det gode Samarbejde mellem Lærerne indbyrdes og mellem Hjem og Skole. Hvis en Skoleleder har bragt sig selv i den Situation, at et Samarbejde baade med et meget stort Tal af Hjem og et meget stort Tal af Kolleger er fuldkommen umuliggjort, er der ikke længere Mulighed for, at Skolelederen kan fylde sin Plads efter Formaalet. Saa kan Skolelederen ikke længere magte det ansvarsfulde Arbejde, som Embedet stiller Krav om.

Det vilde være principielt uretfærdigt, om Lærerne ved en Skole, hvor et saadant Forhold opstod, skulde forlade deres gamle Skole, Lærere, som er uden Skyld i, at det Samarbejde, som fandtes, ikke længere kan fortsættes, ja, er helt umuliggjort; og lige saa uretfærdigt vilde det være, om Forældrene skulde tage deres Børn ud af en saadan Skole og sætte dem i en anden Skole, fordi en Skoleleder bringer Strid og Splid ind i deres Skoles daglige Liv.

Baade af principielle og praktiske Grunde maa man derfor ønske, at den paagældende Skoleleder trækker sig tilbage, og forstaar en Skoleleder i et saadant Tilfælde ikke Nødvendigheden deraf, og navnlig hvis de paagældende Skolemyndigheder heller ikke forstaar Nødvendigheden deraf, maa det være Landets øverste Myndigheders Sag at gøre, hvad der skal gøres, for at bringe Tingene i deres rette Leje igen.

Den højtærede Undervisningsministers Redegørelse har jeg hørt med Tilfredshed. Der er i den højtærede Ministers Udtalelse givet et Udtryk for, hvorledes Skolens øverste Ledelse ser paa det her fremførte principielle og praktiske Spørgsmaal. Det staar klart, at Ministeriet ikke kan sympatisere med den af Skoledirektionen trufne Ordning, og vi maa udtrykke vort Haab om, at Ministerens Stilling til Sagen vil udvirke, at de paagældende Skoleautoriteter i København vil tage hele Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse.

Med Hensyn til den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen forekommer